

MĂRIUCA ȘI URSUL

Trăia odată o bunică cu nepoțica sa, pe nume Măriuca.

- Bunică, e o zi minunată! Voi pleca în pădure să culeg niște ciuperci, spuse într-o dimineață Măriuca.

- Ai grijă să nu te rătăcești, draga mea! o atenționează bunica.

- Îți voi aduce cele mai mari ciuperci! zise ea și plecă bucuroasă.

Când a ajuns în pădure, Măriuca nu mai înceta să se minuneze:
- Vai, câte ciuperci sunt în poienița asta! Dar în cealaltă și mai multe! Uau! Dar mai departe câte sunt!

Astfel, fata nici nu a observat când a ajuns în mijlocul pădurii și s-a rătăcit. Într-o poieniță, ea a văzut o căsuță.

- Oare cine locuiește aici? se întrebă copila.

Ușa era descuiată și Măriuca, plină de curiozitate, a intrat.

Libria

Curând s-a întors stăpânul casei, un urs greoi și neîndemânic. Acesta s-a bucurat nespus văzând-o pe Măriuca.

- Mor-mor-mor, mi s-a urât să stau de unul singur. De azi înainte, tu vei avea grijă de casa mea. Să nu încerci să fugi, că te prind și te mănânc! mormăi el Măriucăi.

„Am încurcat-o rău! se gândi fata. Bunica își face griji... Oare cum o să scap din ghearele bătrânului urs? De jur-împrejur e doar pădure... Încotro s-o apuc?”

Deodată, Măriuca se luminează la față:

- Am o idee! Îl voi păcăli pe bătrânul urs! Las' că îl trag eu pe sfoară...

Seara, când acesta s-a întors acasă, Măriuca i-a spus:

- Moș Martine, mi-e dor de bunicuța și aș vrea să-i duc niște covrigi.

- Pregătește covrigeii, că-i duc eu! mormăi ursul.

Când totul a fost gata, Măriuca i-a vorbit cu blândețe:

- Moș Martine, să nu deschizi coșul pe drum, să nu guști covrigii! Eu voi urca pe acoperiș și te voi petrece până departe în zare.

- Bine, bine, mormăi ursul și ieși afară cu treburile lui.